

Sygnatura akt I C 117/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wałbrzych, dnia 11 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Maciej Ejsmont

Protokolant: Kamila Bajerska

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2014 r. w Wałbrzychu

sprawy z powództwa Agencji Nieruchomości Rolnych Oddziału Terenowego we W.

przeciwko B. M., T. M., Ł. M., M. M. (1), M. M. (2) przy interwencji ubocznej Gminy S. w przedmiocie skargi interwenienta ubocznego o wznowienie postępowania

oddala skargę.

UZASADNIENIE

Gmina S. wniosła skargę o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 24 września 2013 r. (I C 627/13).

W uzasadnieniu skargi wskazano, że przywołanym wyżej wyrokiem Sąd nakazał pozwanym, aby opróżnili i wydali lokal mieszkalny położony na terenie Gminy S. w S.. Zgodnie z pkt II i IV Sąd orzekł o uprawnieniu pozwanych do lokalu socjalnego, wstrzymując wykonanie wyroku do czasu złożenia przez Gminę pozwanym oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. Wbrew swemu obowiązkowi, Sąd nie zawiadomił z urzędu o toczącym się postępowaniu gminy właściwej ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu, w celu umożliwienia jej wstąpienia do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego. Gmina została pozbawiona możliwości obrony swych praw i występowania w sprawie w charakterze interwenienta ubocznego. Wyrok, którego dotyczy skarga, nakłada na gminę obowiązki, których brak wykonania naraża ją na konsekwencje finansowe.

[k. 1]

Strona powodowa wniosła o odrzucenie skargi z uwagi na brak uprawdopodobnienia zachowania terminu do jej wniesienia, a z ostrożności procesowej wniosła o oddalenie skargi.

[k. 44]

Pozwani wniesli o oddalenie skargi

[k. 44]

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Agencja Nieruchomości Rolnych Oddział Terenowy we W. wniosła pozew, w którym zażądała nakazania B. M., T. M., Ł. M., M. M. (1) i M. M. (2), aby opróżnili i opuścili lokal mieszkalny nr (...) położony w S. przy ulicy (...).

Wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 24 września 2013 r. nakazano B. M., T. M., Ł. M., M. M. (1) i M. M. (2), aby opróżnili, opuścili i wydali Agencji Nieruchomości Rolnych Oddziałowi Terenowemu we W. lokal mieszkalny położony w S. przy ulicy (...). (pkt I), orzeczono o uprawnieniu pozwanych Ł. M., M. M. (1) i T. M. do

otrzymania lokalu socjalnego (pkt II) orzeczono o braku uprawnienia pozwanych B. M. i M. M. (2) do lokalu socjalnego (pkt III) , nakazano wstrzymanie wykonania wyroku w pkt I do czasu złożenia pozwany wskazanym w pkt II oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego przez Gminę S. (pkt IV) .

Sąd nie zawiadomił o procesie Gminy S., na terenie której położony jest lokal, którego dotyczył pozew.

/bezsporne – vide: akta Sądu Rejonowego w Wałbrzychu IC 627/13/

Agencję Nieruchomości Rolnych Oddział Terenowy we W. łączyła z B. M. umowa najmu lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ulicy (...). W lokalu tym zamieszkiwali również żona B. T. M. oraz jego dzieci Ł. M., M. M. (1) i M. M. (2). Najemcy lokalu nie płacili regularnie czynszu, czego następstwem było powstanie zadłużenia z tego tytułu.

/bezsporne/

Pismem z dnia 22 stycznia 2010 r. Agencja Własności Rolnej Skarbu Państwa wezwała B. M., aby zapłacił zadłużenie z tytułu najmu wskazanego wyżej lokalu w wysokości 6.196,35 zł w terminie miesięcznym pod rygorem rozwiązania umowy najmu tegoż lokalu. Pismo to doręczone zostało w dniu 28 stycznia 2010 r.

Dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty k. 5 akt IC 627/13

Pozwani nie spłacili powyższego zadłużenia.

/bezsporne/

Pismem z dnia 4 maja 2010 r. Agencja (...) Skarbu Państwa wypowiedziała B. M. łączącą ich umowę najmu lokalu.

Dowód: wypowiedzenie umowy najmu k. 6 akt IC 627/13

T. M. utrzymuje się ze świadczeń z opieki społecznej. Od 1 kwietnia 2014 r. pracuje na 6/7 etatu w firmie sprzątającej z wynagrodzeniem w wysokości 1000 zł brutto.

M. M. (1) jest osobą bezrobotną, jest zarejestrowany w urzędzie pracy. Od marca wykonuje czynności w ramach umowy zlecenia w supermarkecie. Jego wynagrodzenie za ten miesiąc wyniosło 200 zł.

Ł. M. utrzymuje się z prac dorywczych, z wynagrodzeniem od 300 do 600 zł miesięcznie.

Dowód: zeznania T. M. k. 45

Ł. M. k. 46

M. M. (1) k. 46

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie rozważań wskazać należy, że jako podstawę skargi o wznowienie postępowania Gmina S. podniosła fakt, że w toku procesu w sprawie I C 627/13 nie została zawiadomiona o tymże postępowaniu, co uniemożliwiło jej złożenie oświadczenia o wstąpieniu do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego. Zarzut ten należy rozpatrywać w świetle podstawy wznowienia postępowania stypizowanej w art. 401 pkt 2 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem można żądać wznowienia postępowania z powodu nieważności, jeżeli wskutek naruszenia przepisów prawa strona była pozbawiona możliwości działania.

Na gruncie niniejszej sprawy rozważyć należało w pierwszej kolejności, czy pojęciem „strony” w rozumieniu przywołanego wyżej przepisu objęci są jedynie powód i pozwany, czy również podmiot publicznoprawny, który w przypadku zawiadomienia go o toczącym się postępowaniu mógłby złożyć oświadczenie o wstąpieniu do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego. Zgodnie z art. 15 ust.2 ustawy z dnia z dnia z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie

praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (tekst jednolity Dz.U.2005.31.266, ze zm.), zwanej dalej ustawą z dnia 21 czerwca 2001 r., w sprawie o opróżnienie lokalu sąd z urzędu zawiadamia gminę właściwą ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu w celu umożliwienia jej wstąpienia do sprawy. Redakcja przywołanego wyżej przepisu wskazuje jednoznacznie, że chodzi w nim o obowiązek, nie zaś uprawnienie, sądu zawiadomienia gminy o toczącym się postępowaniu. Realizacja przez sąd tego obowiązku umożliwia gminie złożenie oświadczenia o wstąpieniu do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego. Brak takiego działania sądu może pozbawić gminę możliwości obrony jej ustawowych praw (jak choćby składania wniosków dowodowych, czy też składania środków zaskarżenia) i prowadzić do nieważności postępowania. Pogląd ten znajduje oparcie w orzecznictwie (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 25 lutego 2011 r., I A Ca 928/10). W tej sytuacji, skoro Sąd nie zawiadomił gminy o toczącym się postępowaniu, a w wyroku z dnia 24 września 2013 r. zawarł rozstrzygnięcie w przedmiocie uprawnienia pozwanych do lokalu socjalnego, przyjęć należało, że ziściły się przesłanki podstawy skargi o wznowienie postępowania, stypizowanej w art. 401 pkt 2 k.p.c.

W dalszej kolejności należało zbadać, czy Gmina S. zachowała termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania, o jakim mowa w art. 407 § 1 k.p.c. Stanowi on, że skargę o wznowienie postępowania wnosi się w terminie trzymiesięcznym od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona. Analiza akt I C 627/13 wskazuje, iż w toku tego postępowania nie zawiadomiono Gminy o postępowaniu. Wyrok kończący postępowanie w tej sprawie zapadł w dniu 24 września 2013 r. Przed tym dniem Gmina nie wiedziała o toczącym się postępowaniu. Skarga o wznowienie postępowania wniesiona została skutecznie w dniu 6 grudnia 2013 r. W tej sytuacji należało przyjąć, że termin do wniesienia skargi został zachowany, zaś postępowanie podlega wznowieniu. Sąd wydał w tym przedmiocie odrębne postanowienie. Co prawda, Kodeks postępowania cywilnego konieczność wydania orzeczenia o wznowieniu przewiduje jedynie w przypadku stypizowanym w art. 412 § 4 k.p.c., to jest gdy do rozstrzygnięcia o wznowieniu właściwy jest Sąd Najwyższy, lecz właściwe wydaje się wydanie takiego orzeczenia w każdej sprawie o wznowienie postępowania. Umożliwi to bowiem stronom uzyskanie wiedzy, że Sąd stwierdził, iż ziściły się przesłanki wznowienia postępowania i przechodzi on do etapu badania jej merytorycznej zasadności (tak: D. Z. w Komentarzu do art. 412 Kodeksu postępowania cywilnego, LEX 2013)

W następstwie zgłoszenia interwencji przez Gminę S. nastąpiło jej przystąpienie do sprawy po stronie powodowej (art. 15 ust. 4 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r.)

W następstwie przeprowadzonego ponownie postępowania dowodowego Sąd uznał, że zaistnienie przywołanej wyżej podstawy wznowienia postępowania nie pociąga za sobą zmiany wyroku z dnia 24 września 2013 r. Bezsporne jest, że osoby pozwani są lokatorami w rozumieniu ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. i że strona powodowa skutecznie wypowiedziała umowę najmu dotyczącą przedmiotowego lokalu. Najemcy posiadali zadłużenie czynszowe i pomimo wyznaczenia im dodatkowego terminu spłaty zadłużenia nie wywiązali się z tego obowiązku, choć byli pouczeni o skutkach takiego zachowania.

W oparciu o zeznania pozwanych Sąd ustalił, że T. M. utrzymuje się ze świadczeń z opieki społecznej i od 1 kwietnia 2014 r. pracuje na 6/7 etatu w firmie sprzątającej z wynagrodzeniem w wysokości 1000 zł brutto. M. M. (1) jest zarejestrowany jako bezrobotny w urzędzie pracy. Od marca wykonuje czynności w ramach umowy zlecenia w supermarkecie. Jego wynagrodzenie za ten miesiąc wyniosło 200 zł. Ł. M. utrzymuje się z prac dorywczych, z wynagrodzeniem od 300 do 600 zł miesięcznie. Przyjąć zatem trzeba, że osoby te znajdują się w szczególnie ciężkiej sytuacji materialnej. Nie ujawniły się też okoliczności wskazujące by dotychczasowy sposób korzystania przez nie z lokalu, którego dotyczy pozew, przemawiał za orzeczeniem braku ich uprawnienia do lokalu socjalnego. W tej sytuacji uznać należało, że wskazanym wyżej trojgu pozwanych przysługuje uprawnienie do lokalu socjalnego. Skarga o wznowienie postępowania podlega oddaleniu, jeżeli okaże się, że zgłoszona w niej podstawa wznowienia nie miała wpływu na treść wydanego uprzednio wyroku (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 września 1998 r., I CKN 475/98, niepubl.).

W tym miejscu wskazać należy, że Sąd pominął dowód z przesłuchania strony powodowej i interwenienta ubocznego albowiem przesłuchanie pozwanych dało wystarczającą wiedzę o ich sytuacji życiowej i majątkowej, zaś pełnomocnik interwenienta oświadczył, że nie kwestionuje twierdzeń pozwanych w analizowanym zakresie.

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika interwenienta o określenie mu terminu tygodniowego na złożenie wniosków dowodowych na okoliczność stanu technicznego lokalu, którego dotyczy pozew oraz na ustalenie czy pozwani dysponują uprawnieniem do innego lokalu albowiem strona powodowa mogła zgłosić wnioski dowodowe w tym przedmiocie w skardze o wznowienie postępowania , zaś przeprowadzenie tych dowodów na obecnym etapie postępowania spowodowałoby zwłokę w postępowaniu (art. 207 § 6 k.p.c.)

Uwzględniając powyższe okoliczności, na podstawie art. 412 § 2 k.p.c., orzeczono jak na wstępie.